

Oláh András

idegenek

aznap mellém ültél a vonaton
könyököddel véletlenül oldalba böktél
majd lázas ügyetlenséggel mesélni kezdtél
hogy közénk szivároгjon a végtelen
s hogy megszállhasd
őrizetlenül hagyott lelkemet
később félrebillent fejjel szundikáltál
kósza hajszálad bizsergették arcomat
s láttam ahogy a zakatoló sínek
messze röpítették álmodat...
hetek múlva egy kávéház teraszán
cigarettafüst kékje didergette
a szavakat – s te átnéztél
rajtam: lettél köznapi árulóm
azon a kérdésekkel teli délutánon
mikor végleg folyóba dőltek
a közöttünk épült hidak

[akkor is fájnál]

akkor is fájnál
ha magzatvizem volnál
de hínárom vagy
s benned elmerülök

* *

kinőttük a reményeket
az elfekélyesedett köznapiok
lázában többé már
nem tudunk megbocsátani

* * *

hiénák vagyunk:
egymásra éhezünk...

szemlesütve

(Nagyszalonta – 2011 nyara)

a csonka-torony átforrósodott
kövei között kifehérik a lélek
amikor túlnan az öregtemplomból
felhangzik a Kossuth-nóta jól ismert taktusa
amit a pesti rádióban még szünetjelként is
károsnak ítélt valami behódolásra kész idegen ösztön
de az idő ki nem lakoltatja innen
sem alattomos szándék
itt egy téren megfér Zilahy Sinka Iancu és Arany
micsoda kontraszt szemben a holt lelkek
magyarigeni templomával
ahol mindennap nehezét álmodik a csönd
s ahol tizenéves idegenvezetőnk a salétrom ette
falak között idézi Bod Péter szellemét
kifosztott múlt és elcsalt falunevek
– a relativitás győzelme ez hogy jól megértse
akinek még magyar a szívverése:
az el sem vetett mag üres portát terem
s hátán holt nemzedék tapos –
tud-e még örülni a szavaknak
aki csak magára számíthat
amikor leszakadt gipszstukkók közül
nevetnek rá vissza az itt hagyott századok
– Isten talán figyeli azt aki magába lát
de a változás öröm nélkül való:
offenzívába kezdett az idő folyondárja
és benövi lassan az elherdált esélyt